העולם הבא

בשריכת צילי צלילי

מוזמנים משתתפים. הקוראים מוזמנים להשתתף בעמוד זה על בל מדוריו. החל מן השבוע הבא יחולק פרס של 10 ל"י לאחד המשתתפים.

חיי כלב

אברהם שפירא הוזמן פעם לראיון כדי להקליט שיחה על אחד המתיישבים הראשונים של פתח־תקוה. פתח שפירא ואמר: „הלו! אתם שומעים אותי? פה אברהם שפירא. פה אברהם שפירא. אני רוצה לספר לכם על חבקין, חבקין הזקן. כשהוא בא לפתח־תקוה לא היה שם כלב חי חוץ ממני,וגם אני עוד הייתי קטן."

מה שמתוח – מתוח

מכתב של בן־גוריון

כשבן־גוריון עוד ישב בשדה־בוקר ושלח משם מאמרים לדבר, היו המון אנשים מכל מיני מקומות בארץ עולים לרגל לראות אותו באמצע המדבר. והרבה מאלה היו מתקשים לקחת אתם איזה מזכרת.

על פי רוב, היו המבקרים מקלפים תחיכות עץ מהקירות של הצריף השומדי, אבל החברה משדה־בוקר ראו שככה לאט לאט ייגמר הצריף כולו, לכן, כשבאה יום אחד קבוצה גדולה של מערי־צים מקרב ציבור הפועלים המאורגן, הראו להם החברה על הצריף של ארונצ'יו יאמרו שזהו החדר של בן־גוריון.

בן־גוריון עצמו יש לו נסיון, והוא נועל את הצריף. אבל לארונצ'יו לא היה שום מושג על כל הענין. לכן פרצו המעריצים אל הדלת הפתוחה ולקחו אתם כל מה שיכלו למצוא: מברשת־שיניים, שמיכה צבאית אפורה, עיפרון קופי וכפכפים. כולם מראים עד היום בגאוה לכל מי שמבקר אצלם בבית את החפצים האישיים של ראש הממשלה. רק זה שסחב מכתב מהשולחן לא יודע עד היום להסביר למה בן־גוריון יחתם על המכתב בשם „ארונצ'יו". בסח מין כינוי בטחוני סודי.

★ ★ ★ ★ ★ ★

עצה

בירחון של קופת־חולים, „איתנים", יש מדור של תשובות לשאלות קוראים. בגליון האחרון של הירחון, ישנו במדור זה קטע כזה: „לא. ל. מירושלים: עד כמה שידוע לנו, יש בקופת־חולים תכשירים להקטנת הפעולה ההורמונאלית של הגבר. אם אינך יכולה לשכנע את בעלך שינש לרופא — יהיה עדיף למלא את מבוקשך, למען שלום־הבית."

ספר לספרא!

המשק מתחיל להבריא

הדברים באו בדיון הכלכלי לידי ביטוי נוקב, חושף, ממצה ושקול. היה ברור כי לא נוכל להמשיך בחיי המותרות, ניפוח המנגנון והפריון הירוד עוד אלפיים שנה. הצעד הראשון נעשה עוד על במת הנואמים, כאשר קם מנהל האגף להדבקר חוזרת על המלונים הצהובים, והודיע כי החזלם להקטין את התוויות בשלושה מיליארד וההדפיסן בשני צבעים במקום שלושה. בעיקבותיו קם שר־הקיצוף והודיע שהוא מוותר על מכוניתו החדשה, וייסע להבא במכונית חדשה יותר.

בזאת נפתחה הדרך למסע אדיר של ייעול וחיסכון. בו במקום נבחרה ועדת זל"מ"כ (ראשי תיבות של „זה לא יימשך ככה").כל הגופים ביישוב היו מיוצגים ברשימת מקבלי המשכורות שלה. יושב־ראש הועדה פתח את מסע התעמולה בסיעה לחוץ־לארץ לרכוש בית־דפוס מתאים. ואילו מחלקת הבניין של זל"מ"כ דכשה מחרש בסביבה פוריה כדי להקים עליו את „בית־הפרינון", עם מיזוג אחיד.

באותו זמן ביקרה מחלקת התחבורה של זל"מ"כ בבית החרושת להרכבת מכוניות ודרשה להגביר את קצב העבודה, מפני שלא ייתכן לפגר עד כדי כך במילוי הזמנותיהם של חברי הועדה למכוניות חדשות. בינתיים חזר היושב־ראש מחוץ לארץ, במסיבת עיתונאים בשדה התעופה בלוד הוא מסר על ההצלחה היוצאת מגדר הרגיל של המפעל להעברת המהונים לעבודות פרודוקטיביות. עובדה, אמר היושב־ראש, שוועדת זל"מ"כ מצאה בקושי רב את 500 הפקידים הדרושים לה לעבודתה. כי מטר, כי הועדה תיקרא מהיום לא וועדת זל"מ"כ אלא וועדת קאפהרנשטיין, על שם אותו יהודי שחרם את הכספים להקמת שיכון עובדי הועדה.

בלוקים לילדים

אבו ליש והרימון

כשהחברה יצאו להתקפה על בית־החרושת לקרח בבית־דגון, היה אבו־ליש בכיתה הפורצת.

בדיוק יום לפני זה הגיעו רימוני ה־מילס החדשים, אלה עם הניצרות. אבו ליש אף פעם לא ראה קודם רימון כזה, לכן הוא זרק אותו בלי להוציא את הניצרה.

כשעברו איזה שתי דקות והרימון לא התפוצץ, ניגש אליו אבו־ליש, מחומם נורא, בעט בו ברגל בכל כוחו וצעק: „יחרביתאך! התפוצץ או לאז תתפוצץ או לאז?"

דב שהם, תל־אביב

אזעקה

באבי מגבע הוא לא פחדן בדרך כלל. ביום הוא פוחד לצנוח כמו כולם, אבל בלילה הוא פוחד קצת יותר, כי בלילה אי־אפשר אף פעם לדעת איפה האדמה, אז פתאום נתקלים בה וחוטפים ובנב עצום ברגליים.

באבי חשב וחשב, ובסוף נזכר ש־במכונת־כתיבה יש פעמון כזה, שמצלצל קצת לפני סוף השורה. אז הוא קנה חוט באורך של 21 מטר בערך, והשיב שני מסטינגים. בקצה אחד של החוט קשר את המסטינגים ואת הקצה השני קשר לרגליים שלו. מאז, לפני שהוא מגיע לאדמה, הוא שומע צילצול.

★ ★ ★

דוגמה אישית

יום אחד, בסידרה, היה הרס"ר מחומם נורא על חוסר הסדר והמשמעת. הוא הסתובב בין האוהלים והפיל את האוהל הכי מבורדק במחלקה. כשהמם־מם חזר בצהריים, הוא התפלא מה פתאום האוהל שלו נפל.

במחנה הנוח"ל

מאגדות התיאטרון העברי

ת"מרה רוביזם, שחקנית תיאטרון „הבימה", הלכה יום אחד ברחוב פרוג, ליד שיכון „הבימה" כשהיא או־כלת להנאתה בגנה, וכשפיימה — זרקה את הקליפה ישר אל תוך חלון דירתו של קופרמן, החשמלאי של התי־אטרון, המתגורר בקומת הקרקע.

יצא קופרמן מן הדירה, כשכולו זו־עם, ואמר: „תמרה! מה אתך? מה את עושה?"

„אוי, סליחה!" צעקה תמרה. „חשבתי שאתם לא בבית".

★ ★ ★

ל"ש מקומות במחזות, בהן מציין הסופר: „כולם משוחחים" או „כולם מביעים את תמהונם". אחר־כך צריכים לעמוד על הבמה איזה שלושים שחקנים מסכנים ולמצוא להם מהראש איזה טקסט כדי שיישמע על הבמה רעש קהל. לכן ממציאים לעצמם השחקנים בכל תיאטרון פסוק סתמי קבוע שאותו הם ממלמלים לעצמם בשעת הצורך.

בדרך כלל, פועלת השיטה ללא דופי. אבל פעם אחת קרה שבשעת הצגה ב„אהל" התחילו כל השחקנים להגיד במקרה את הפסוק שלהם בבת־אחת ו־הקהל הנדהם שמע על הבמה מקהלה מדברת בנוסח זה: „על מה מדברים אם אין על מה לדבר, על מה מדברים אם אין על מה לדבר".

שלטים צוחקים

על תנותו של חייט תל־אביבי אחד יש שלט בנוסח זה: „לגברים חייט לגברות ". הרשקוביץ" . . . בכניסה לבית־חולים ירושלמי כתוב: „בית חולים למתנוונים וחשופי־מרפא" . . . בכניסה לביתו של רופא תל־אביבי חקוק על השלט: „רופא לנשים ולמחלות אחרות".

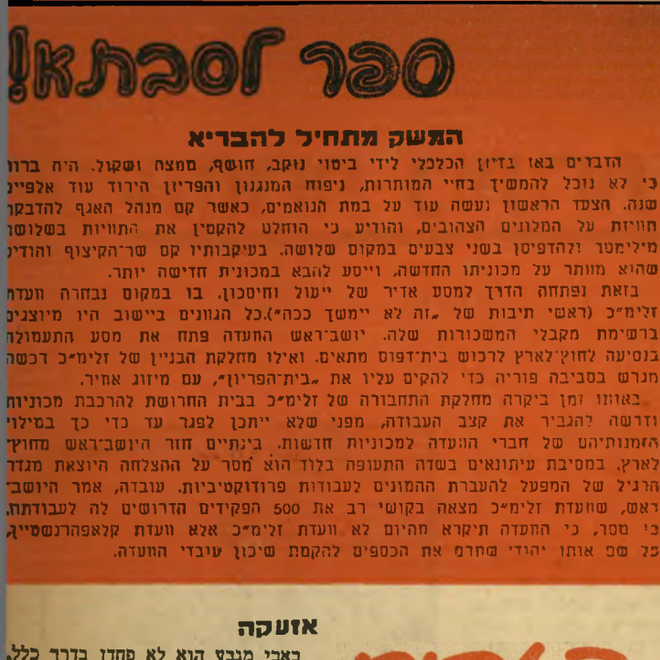

„אחה רואה איזה מעצורים נהדרים יש לי?"

שתי בקות אינטליגנציה

חכל מתחיל מאלף

כדי לפתור חידון זה, אינך חייב להכיר את כל היישובים בארץ. די אם תעיין בהתחלת הכרך הראשון של המדריך ותכיר את היישובים ששמותיהם מתחילים באות אלף.

(1) ישנם בארץ שבעה יישובים ששמותיהם מתחילים ב„אור". כמה תוכל לזהות?

(2) במילה „אבן" מתחיל שמם של שלושה יישובים. אילו הם?

(3) ארבעה יישובים נקראים בשם „אחי" ועוד משהו. התכירם?

(4) במילה „אילן" מתחילים שני שמות יישובים, שבאחד מהם היה בן־גוריון פועל חקלאי. שמו (של ביבי, לא של הישוב) היה אז גרין. מה שמם?

(5) אחד העצים העניק את שמו גם ליישוב בגבול רצועת עזה. בתוספת אות אחת, ייהפך השם לשמו של בית־הבראה מפורסם, סמוך לירושלים. מה השמות?

אליעזר נוה, ראשון לציון

★ ★ ★

(1) אור יהודה, אור עקיבא, אורות, אורים. (2) אבן יהודה, אבן ספיר, אבן שמואל. (3) אחוזת בית, אחוזה, אחיעזר, אחיהוד. (4) אילון, אילת השחר. (5) אשדוד, אשדות יעקב.

„אמרתי לך שזהו כלב־משטרה!"